

ning af Lovforslaget, har det delt sig paa Spørgsmaalet om Fastsættelse af Bjærgeløn og paa Spørgsmaalet om, hvorvidt man bør genoptage den Bestemmelse om Forbud mod Overenskomst om Fritagelse for Ansvar for Skade paa Person som Følge af Sammenstød, som fandtes i § 2, 2det Stykke, i det den 23. April 1912 i Landstinget fremsatte Lovforslag.

Et *Flertal* (Udvalget undtagen Alfred Christensen, Hyller og Christian Rasmussen) finder, at denne Bestemmelse, selv om den som Regel er overflødig i Forholdet til den skadelidte i saadanne Tilfælde, hvor to Skibe har Ansvar for et Sammenstød, maaske kunde have haft nogen Berettigelse, hvis samtlige Konventionslande, eller i det mindste alle 3 skandinaviske Lande, vilde optage Bestemmelsen. Nu derimod, da det vides, at England og Sverige ikke optager en tilsvarende Bestemmelse i disse Landes Lovgivning, forekommer det Flertallet lidet rimeligt at indsætte en Bestemmelse, der netop vil skabe Uensartethed, hvor man har ønsket at skabe Ensartethed. Man forbeholder sig i øvrigt at motivere sin Stilling til dette Spørgsmaal — og til Spørgsmaalet om Bjærgeløns Ansættelse — under Sagens videre Behandling.

Flertallet ønsker derfor ikke nu at være med til at begrænse Kontraktfriheden paa det her omhandlede Punkt men foreslaar i *Ændringsforslag Nr. 2*, at § 2 helt udgaar, idet Paragraffen er ordret ligelydende med § 222 i Søloven af 1. April 1892 og derfor overflødig i nærværende Lovforslag.

Et *Mindretal* (Alfred Christensen) bemærker, at, efter at Rederiets Ansvar overfor Tab af Menneskeliv er blevet begrænset ved *Ændringsforslag Nr. 1*, saaledes at alle Rederier gennem Assurance kan og bør sikre sig i saa Henseende, findes endnu mindre Anledning end før til at tillade Rederierne ved Overenskomst at sikre forlods Fritagelse for ethvert Ansvar for saadant Tab.

Mindretallet stiller derfor *Ændringsforslag Nr. 3* til § 2, hvorefter saadan Overenskomst er ugyldig, og haaber, at andre Lande ved at gaa i samme Retning vil bidrage til ensartet Lovgivning.

Mindretallet har endvidere ønsket, at den nugældende Bestemmelse i Sølovens § 226 om, at Bjærgeløn som *Regel* ikke maa overstige  $\frac{1}{3}$  af det bjærgedes Værdi, kunde bibeholdes, og stiller derfor under Nr. 5 til § 8 *Ændringsforslag*, hvorved dette vil naas, idet Mindretallet føler sig overbevist om derved at være indenfor de Grænser, som Konventionen afstikker.

Et *andet Mindretal* (Hyller og Christian Rasmussen) har den Opfattelse, at da § 2, 2det Stykke, i Regeringens oprindelige Forslag er udgaaet og neppe kan opretholdes, efter at forskellige andre Stater ligeledes har ladet det heromhandlede Spørgsmaal udgaa, og da Lovforslaget efter Mindretallets Mening herved er blevet forringet paa dette Punkt i saadan Grad, at Loven vil blive ganske betydningsløs overfor saavel Skibsbesætningerne som overfor Passagererne, kan Mindretallet alene af denne Grund ikke slutte sig til Lovforslaget. Men hertil kommer, at Forslaget paa andre Punkter er meget uklart og neppe vil faa nogen praktisk Betydning, hvis det gennemføres. Desuden skal der i indeværende Foraar afholdes en international Konference i København, hvor de i Lovforslaget omhandlede Spørgsmaal skal til fornyet Behandling, og Mindretallet mener derfor, at man rettest bør vente med at lovgive herom, til Resultatet af denne Konferences Arbejde foreligger. Som Følge heraf fremsætter Mindretallet følgende Paa-stand paa Overgang til næste Sag paa Dagsordenen:

„Idet Tinget anser en videre Behandling af det foreliggende Lovforslag for at være uden Betydning, før Resultatet af den forestaaende internationale Konferences Arbejde foreligger, gaar Tinget over til næste Sag paa Dagsordenen.“